

”רוחות קרים סוערים
אך נרותי בוערים.
הלאה רוחות רעים!
יש עוד שמן פה מעט
נר החשמונאים!”

(נרות חנוכה, מחבר לא ידוע)

ויפי אור

**סיפורי אור וגבורה
מהימים האלו והזמן הזה**

THE HONEY
FOUNDATION
FOR ISRAEL

רשת
מיתרים
חינוך • קהילה
יהדות משלבת

חג החנוכה הוא חג של אור. בלב ימי הקור
והחושך הוא מבקש להוסיף חום ואור.
המשמעות הסמלית שנושא חג החנוכה
כחג של אור וגבורה, נעשית השנה לצורך
קיומי שלנו - המבקשים בתוך הימים
הקודרים למצוא אור גדול.

המניפה שבידיכם, מזמינה אתכם לחבר
יחדיו את האורות הקטנים לאור אחד, אור
איתן.

לצד הדלקת הנרות אנו מזמינים אתכם
להתכנס יחד, לשלוח קרני אור ותקווה
לחטופים, לשיר יחד, ולספר מסיפורי האור
והגבורה שהתגלו בימים הללו.

ראו באסופה שבידיכם מצע וכלי, שעליו
ניתן להוסיף וממנו ניתן לגרוע.

מה במניפה?

● סדר הדלקת נרות עם התכוונות
מיוחדת לשלומם של החטופות
והחטופים.

● הזמנה לשירה משותפת.

● סיפורי אור מהימים האלו המותאמים
לילדים הצעירים.

● סיפורי אור וגבורה לנוער ומבוגרים.

● משחק שיתופי 'סביב הסביבון'.

הדלקת נרות חנוכה

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה.

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁעָשָׂה נִסִּים לְאֲבוֹתֵינוּ
בְּיָמִים הָהֵם בְּזֶמַן הַזֶּה.

כשמדליקים נרות לראשונה בחנוכה
מוסיפים:

בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם.
שֶׁהַחֲנֻכָּה וְקִיּוּמָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזֶמַן הַזֶּה.

”הַנֵּרוֹת הַלְלוּ אֶנּוּ מִדְּלִיקוֹן,
עַל הַנִּסִּים וְעַל הַנִּפְלְאוֹת
וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַמְּלַחְמוֹת,
שֶׁעָשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ
בְּיָמִים הָהֵם בְּזֶמַן הַזֶּה.”

בתקווה שהאור יזרח על החטופים,
נוסיף ונשיר:

"אחינו כל בית ישראל
הנתונים בצרה ובשביה
העומדים בין בים ובין ביבשה
המקום ירחם עליהם
ויוציאם מצרה לרוחה
ומאפלה לאורה
ומשעבוד לגאולה
השתא בעגלא ובזמן קריב, ונאמר אמן".

(מן התפילה)

את הגשם תן רק בעתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן שיחזור שוב לביתו,
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

(אבי קורן | שמואל אימברמן | שלמה ארצי)

נשיר ביחד

מעוז צור ישועתי

מְעוֹז צוֹר יִשׁוּעָתִי לִךְ נָאָה לְשִׁבַּח
תִּכּוֹן בַּיִת תִּפְלְתִי וְשֵׁם תּוֹדָה נִזְבַּח
לַעֲת תִּכְיִן מִטְּבַח מִצָּר הַמְּנַבַּח
אֲז אֲגַמֵּר בְּשִׁיר מְזִמּוֹר חֲנֻכַּת הַמְּזַבַּח.

רְעוֹת שְׁבָעָה נִפְשֵׁי בִיגוֹן כַּחֵי כָלָה
חַיֵּי מִרְרוּ בְקִשֵׁי בְשִׁעְבוֹד מַלְכוּת עֲגָלָה
וּבִידּוֹ הַגְּדוּלָה הוֹצִיא אֶת הַסִּגְלָה
חֵיל פְּרָעָה וְכָל זָרְעוֹ יִרְדּוּ כְּאֶבֶן בַּמִּצּוּלָה.

דְּבִיר קִדְשׁוֹ הִבִּיאֲנִי וְגַם שֵׁם לֹא שָׁקִטְתִּי
וּבֹא נוֹגֵשׁ וְהַגְּלִנִי כִי זָרִים עֲבַדְתִּי
וַיִּין רַעַל מִסִּכְתִּי כַּמַּעֲט שְׁעַבְרְתִּי
קֶץ בָּבֶל זָרְבָבֶל לְקֶץ שְׁבַעִים נוֹשַׁעְתִּי.

כְּרוֹת קוֹמַת בְּרוֹשׁ בְּקֶשׁ אֲגִי בֶן הַמְּדַתָּא
וְנִהְיֶתָה לוֹ לַפַּח וּלְמוֹקֵשׁ וּגְאֹתוֹ נִשְׁבַּתָּה
רֹאשׁ יְמִינִי נִשְׂאֵת וְאוֹיֵב שְׁמוֹ מַחִית
רַב בְּנָיו וְקִנְיָנָיו עַל הָעֵץ תָּלִיתָ.

יְוֹנִים נִקְבְּצוּ עָלַי אֲזִי בִימֵי חֲשִׁמָּנִים
וּפְרָצוּ חוֹמוֹת מִגְּדָלִי וְטַמְאוּ כָּל הַשְּׁמָנִים
וּמְנוֹתָר קִנְקֵנִים נַעֲשָׂה נֶס לְשׁוֹשָׁנִים
בְּנֵי בֵינָה יְמֵי שְׁמוֹנָה קָבְעוּ שִׁיר וְרִנָּנִים.

חֲשׂוֹף זְרוּעַ קִדְשֶׁךָ וְקָרַב קֶץ הַיְשׁוּעָה
נִקֵּם נִקְמַת עֲבָדֶיךָ מֵאֲמָה הַרְשָׁעָה
כִּי אָרְכָה הַשָּׁעָה וְאִין קֶץ לִימֵי הָרָעָה
דַּחַה אֲדַמּוֹן בְּצַל צִלְמוֹן הָקֵם לָנוּ רוּעִים שְׁבָעָה.

שבחי מעוז | נעמי שמר

מְעוֹז צוֹר יְשׁוּעָתִי
לֶךְ נֶאֱהָ לְשִׁבְחֲךָ
הַרְחֵק-הַרְחֵק לַיָּד בֵּיתִי
הַפְּרִדְּסִים נִתְּנֵנוּ רִיחַ.

אָבוֹא בַּמְּנַהֲרוֹת וּבַמְּצָדוֹת וּבַמְּעָרוֹת
וּבַנְּקֻרוֹת-צוּרִים וּבַמְּחֻלוֹת-עֶפְרַיִם
אֵי שָׁם בְּלֵב הַלַּיְלָה, דְּרוֹף וְחֲרִישִׁי
צוֹפֶה בִּי מִבְּקֶשׁ-נַפְשִׁי.

מְעוֹז צוֹר יְשׁוּעָתִי,
מִבְּצָר עֲקֹשׁ וְקִשְׁחֵךְ
עֲצִי שֶׁקָּד לַיָּד בֵּיתִי
עוֹמְדִים בְּלֶבֶן פּוֹרֵחַ.

אָבוֹא בַּמְּנַהֲרוֹת וּבַמְּצָדוֹת וּבַמְּעָרוֹת
וּבַנְּקֻרוֹת-צוּרִים וּבַמְּחֻלוֹת-עֶפְרַיִם
אֵי שָׁם בְּלֵב הַלַּיְלָה, דְּרוֹף וְחֲרִישִׁי
מִבֵּיט בִּי מִבְּקֶשׁ-נַפְשִׁי.

מְעוֹז צוֹר יְשׁוּעָתִי,
בְּקֶרֶב אֵין קֶץ יִנְצַחֲךָ
אֵלַי אֵילַת אַחוּתִי
חֲיוֹף עֲנִיף תְּשַׁלַּח

אָבוֹא בַּמְּנַהֲרוֹת וּבַמְּצָדוֹת וּבַמְּעָרוֹת
וּבַנְּקֻרוֹת צוּרִים וּבַמְּחֻלוֹת עֶפְרַיִם
אֵי שָׁם בְּלֵב הַלַּיְלָה דְּרוֹף וְחֲרִישִׁי
אוֹרֵב לִי מִבְּקֶשׁ נַפְשִׁי
אָבוּי לוֹ מִעֲקָצִי, וְאָבוּי לוֹ מִדְּבִשִׁי
אָבוּי לְמִבְּקֶשׁ נַפְשִׁי

אחרי אןילואים! זגיל 95...

סיפורו של עזרא יכין

עם פרוץ מלחמת 'חרבות ברזל' התייצבו מיד חיילי המילואים ונענו לקריאת הצבא להצטרף להגנה על שלומה של מדינת ישראל וביטחון אזרחיה.

ההתייצבות למילואים עברה בהרבה את מאה אחוזי ההתייצבות, כאשר אזרחים רבים שכבר פטורים היו משירות מילואים התנדבו למילואים ודרשו מהצבא שיתן גם להם להוסיף לשרת.

בין המתנדבים הללו היה גם אדם מיוחד במינו, עזרא יכין שמו. עזרא יכין היה לוחם עוד בימי המחתרות, בימים שקדמו להקמת מדינת ישראל. הוא השתתף גם בקרבות מלחמת השחרור, ואף נפצע קשה.

למרות שהוא כבר בן 95 (!) עזרא יכין לא יכול היה לשבת בבית כשראה את החיילים הצעירים וחיילי המילואים מתאספים למלחמה. הוא התייצב למילואים והגיע בכדי לחזק את רוחם ולדרבן אותם במשימה החשובה שעומדת לפניהם

ובקול נרגש אמר: "גם

בפעם הזו - ננצח!"

ליל אור עם משמעות

סיפורו של אייל שני

אייל שני הוא שף מפורסם. מגיל צעיר היה לו חלום: לפתוח מסעדה יוקרתית שתזכה בפרסים ותחשב לאחת המסעדות הטובות בעולם.

והנה, אחרי שנים רבות הוא הצליח להגשים את אחד מחלומותיו הגדולים ביותר! המסעדה שלו בניו-יורק זכתה בכוכב מישלן! (הקובע שאכן מדובר במסעדה מהטובות בעולם).

כולם ציפו שהוא יגיע כמובן לניו יורק מישראל, וישתתף שם בטקס החגיגי. אבל אייל עמד על כך שהוא נשאר כאן. "זהו אכן חלום שהתגשם עבורי" אמר, "אבל יש לי דברים הרבה יותר חשובים לעשות, כמו להאכיל חיילים".

מאז שפרצה המלחמה, מבשל אייל שני מידי יום אלפי מנות שמוגשות לחיילים. "זו פעם ראשונה בחיי שלאוכל שלי יש באמת משמעות" אמר, "לא הרגשתי גאווה כל כך גדולה להיות ישראלי כמו ברגעים האלו!"

אתמאל פאלז

סיפורה של הילה שילוני

בשעת מלחמה ישנם מעגלים-מעגלים הזקוקים לסיוע, עידוד וחיזוק: החיילות והחיילים בחזית; אנשים שנפגעו באופן ישיר ועקיף; חקלאים שעבודתם נפגעה; אנשי רפואה שעובדים סביב השעון ועוד ועוד. רוח התרומה וההתנדבות הישראלית הוכיחה את עצמה מעל ומעבר בימים הללו, כשרבבות הצטרפו למעגלי העשייה והתרומה.

גם הילה שילוני רצתה להצטרף למעגלי הנתינה. ברגישותה הרבה היא שמה לב שהסיפור הוא לא רק החפצים עצמם, אלא התחושה הטובה שמלווה אותם: החום והאהבה, האנושיות והאמונה המחודשת בטוב שהם מבטאים.

ולכן היא החליטה שהיא פותחת מרכז תרומות שבו כל מי שזקוק יכול לבקש כל דבר שהוא זקוק לו: נסיעה לטיול, כלי נגינה לרומם את הנפש, משחקי מחשב ועוד. כל פריט ופריט נארז יפה ומצורפת לו ברכה אישית.

הרגשה של מתנה, יותר מאשר תרומה.

סיפורי
אור
לילדים

מסע אל נתינה

סיפורם של אינאס ועללא

לאינאס ועללא יש חנות אופניים בעיר טייבה ליד כפר סבא. עם פרוץ המלחמה, כששמעו בני הזוג שמשפחות מאזור הנגב המערבי המתגוררות קרוב לאזור הקרבות התפנו מבתיהן ועברו להשתכן במבנים זמניים, הם החליטו לתרום 50 זוגות אופניים לילדים שנקלטו ביישוב החדש. הם ידעו שישמח את הילדים לצאת ולהתאווור קצת ברכיבה על אופניים.

לא כולם ראו זאת בעין יפה. פושעים קיצוניים מהחברה הערבית חשבו שערבים לא צריכים לעזור כך ליהודים, ובחשכת ליל הם פרצו לחנות של בני הזוג והעלו אותה באש.

כשיונתן, יזם ישראלי צעיר שבכלל היה באותו הזמן בטיול בחוץ-לארץ, שמע על מה שקרה לבני הזוג, הוא מיד פתח בקמפיין גיוס כספים בכדי לעזור להם והצליח לאסוף את סכום הכסף הדרוש לשיקום החנות. בני

הזוג התרגשו מאוד מהמעשה של יונתן, והחליטו דבר ראשון, עוד לפני שיפוץ החנות - לתרום עוד זוגות אופניים לילדים המפונים!

סביב הסביבון

בדומה למשחק הסביבון המסורתי, כל אחת מאותיות הסביבון מייצגת מילה, אלא שכאן המילים, בשונה מהמשחק המקורי, מזמינות אותנו לשתף בדברים חיוביים, מרוממים ומאירים, שמעודדים את הרוח בימי המלחמה שאנו מצויים בהם:

שתפו בסיפור מופלא, נס בידי אדם או נס בידי שמיים, שנחשפתם אליו בימים אלו או בנס שאתם מייחלים לו.

שתפו בסיפור גבורה, במובנה הרחב של מסירות והקרבה עצמית למען הזולת (ולא רק גבורה במובנה הצבאי) שהותיר בכם רושם.

שתפו למי הייתם רוצים להודות, מהמעגל המשפחתי, מהמעגל הקהילתי, וכו'.

שתפו בשיר ובפזמון המלווה אתכם בימים אלו ומרומם במעט את נפשכם. תוכלו לשיר אותו יחדיו.

סיפורי אור וגבורה

"הגבורה האמיתית מתגלה גם בחולין של יום יום. אנו רגילים לייחס את מעשה הגבורה לצבאיות, מסיבה מובנה; מהלוחם נדרשת הסכמה להקרבה מקסימלית, לקורבן חיים. אך אין זו ההגדרה היחידה. לא הפחדנות היא היפוכה של הגבורה אלא האנוכיות. האיש האנוכי יכול להיות אמיץ, אך גיבור לא יהיה... הגבורה היא קודם כל מידה מוסרית... זו היא הצורה הנעלה ביותר של הישרות וביסודה עומדת אהבת הזולת."

יצחק שדה

מאז פרוץ המלחמה בעיצומו של חג שמחת תורה, ב-7.10.2023, נתגלו מעשי אור וגבורה של יחידים ורבים, בשדה הקרב ובמרחבי החיים האזרחיים. נשים וגברים; קשישים וצעירים; חילוניים, דתיים וחרדים; יהודים וערבים.

בימי חג החנוכה נבקש להוסיף אור ולהתחזק באמצעות סיפורי האור והגבורה שנתגלו בצורותיהן השונות בימי המלחמה. מבין אין-ספור הסיפורים בחרנו, בדחילו ורחימו, רק בשמונה סיפורים, כנגד שמונת ימי החג. סיפורים אלו מייצגים עוד סיפורים רבים שכמותם.

אחית זלצניל כולון!

סיפורה של עדן נימרי

עדן יכלה לבחור להיות שחיינית מצטיינת ולוותר על שירות קרבי, אך היא בחרה בשירות הכי משמעותי שיכלה. היא החלה בקורס טיס ולבסוף הגיעה להיות קצינה ביחידה קרבית של לוחמות מפעילות מזל"טים.

בבוקר ה 7.10 היא קפצה מהמיטה לשמע נפילת פצצות במוצב נחל עוז בו שהתה. מאותו רגע עדן פעלה כמנהיגה לוחמת. היא והצוות שלה רצו עם הנשק שלהן למרחב המוגן, שם היו עוד תצפיתניות ללא נשק. כשהודיעו ברמקול שיש פשיטה של מחבלים על המוצב, עדן לקחה פיקוד: היא התמקמה לבדה באחד הפתחים, השקיטה את כל הבנות והנחתה בקשר עין וללא מילים את החיילות שלה לטעון כדור בקנה, כך שכשנכנס מחבל לתוך המרחב, הן הצליחו לנטרל אותו. מעט לאחר מכן נזרקו לתוך המרחב שלושה רימונים. בחסות העשן והקרוב אותו נשארה לנהל, אפשרה עדן ל 4 הלוחמות שלה ולעוד 7 חיילות לסגת ולהציל את חייהן.

בת 23 במותה, הותירה אחריה הורים, 2 אחיות ובן זוג.

סיפורי
גבורה
למבוגרים
ולנוער

אזכרא אן אסן זאז פאגיקאן

סיפורה של מאיה הלפר

מאיה הלפר עבדה במסיבת הטבע ברעים בשבת השחורה. כשהגיחו המחבלים והחלו לתקוף את החוגגים, מאיה נסה על נפשה וחיפשה מקום מסתור בין השיחים. שם היא הבטיחה לעצמה שלא ליפול לייאוש, ולאמץ את כל כוחותיה כדי לנשום, להודות על היש ולקחת שליטה על מה שקורה בתוכה.

"כל פעם שמחשבה של לחץ, פחד, כעס או נקמה הגיעו לי לתודעה", היא מספרת, "עצרתי, נשמתי ומצאתי לפחות שלושה דברים להכיר עליהם תודה ברגע העכשווי שלי. תודה על השיח... תודה על הציפורים ששרות לי... ותודה לי שאני מתפקדת כל כך מדהים בסיטואציה שאני נמצאת בה כרגע."

לאחר שחולצה בשלום היא שיתפה בסיפור שלה והוסיפה: **"אין לי את התשובה לאיך להביא שלום עולמי, אבל כן הצלחתי להביא שלוה וגן עדן לעצמי, בלב הגיהנום שהייתי בו. כל עוד אנחנו נושמים אנחנו מנצחים."**

אספירת האלסק!

סיפורו של דודיק לנדאו

דודיק לנדאו, רפתן כבר 50 שנה ברפת בקיבוץ קליה, הבין מיד בפרוץ המלחמה מה הדרך הכי טובה והכי מהירה שבה הוא יכול לסייע.

כרפתן, הוא הבין את המשמעות של חוסר היכולת של אנשי הקיבוצים בעוטף להגיע לרפתות של הקיבוץ לטפל בפרות. לכן, למרות שהימים עוד היו מתוחים ומסוכנים באזור, הוא נכנס לאוטו והגיע אל נחל עוז.

"ברגע שפרצה המלחמה, לקחתי שכפ"ץ קרמי, שמנו את הקסדות על הראש, ירדנו דרומה והגעתי לנחל עוז. הפרות היו בתוך מכון החליבה ולא היו מי שיטפל בהן והן היו במצוקה - זה צער בעלי חיים. שחררנו אותם ואת הוולדות הצעירים והאכלנו אותם. אנחנו חייבים לעזור אחד לשני, אין לנו ארץ אחרת!"

בפעולה זו דודיק גם תרם לעתיד הכלכלי של הקיבוץ וליכולת שלו בעתיד לחזור ולהשתקם.

אהבת חייל!

סיפורה של טלי חדד

בבוקר שמחת תורה התעוררה טלי חדד מאופקים לקול צעקות ויריות מתחת לביתה. איתמר, בנה החייל, יצא מיד מהבית והיה מבין הראשונים שנתקלו במחבלים שחדרו לעיר. טלי שמעה את היריות ואת הצעקות וחיכתה לראות אמבולנס מגיע לזירה לפנות את הפצועים. אך אף אמבולנס לא הגיע. טלי החליטה לצאת בעצמה ולפנות את הפצועים. "היתה לי מטרה, כמה שיותר פצועים להוציא משם, כי אין, אין חילוץ והצלה... היה לי ברור שזה מה שצריך לעשות!"

בנסיעה הראשונה היא העמיסה על הרכב שלה 4 פצועים. אחד מהם היה בנה שנפצע קשה. היא הגיעה אל בית החולים עם הפצועים, ומיד חזרה בחזרה - לפנות עוד פצועים. כך היא נסעה הלך ושוב ופינתה 12 פצועים תחת אש והצילה את חייהם. רק כשהגיעו כוחות ההצלה לעיר היא התפנתה להיות עם איתמר, בנה, לדאוג לו ולהיות לצידו.

אמרים על הבית!

סיפורו של עמיחי וייצן

בערב שמחת תורה, בקיבוץ כרם שלום, קהילה שגרים בה יחד דתיים וחילוניים, עוד רקדו בהתלהבות יחד. בבוקר חברי הקיבוץ התעוררו לקולות ירי ובעוד כל התושבים מתכנסים בממ"ד, חברי כיתת הכוננות יצאו להילחם במחבלים שחדרו לקיבוץ.

תוך כדי הקרב, עמיחי וייצן, אחד מחברי כיתת הכוננות, שלח הודעות ווטסאפ לאשתו שבהן הוא נשמע שלו ורגוע והדגיש לאשתו שמה שחשוב זה לדאוג שהילדים ירגישו טוב וירקדו כי היום שמחת תורה.

במהלך הקרב הגיעו המחבלים לבית משפחה עם שישה ילדים. הם פוצצו את דלת הממ"ד ופצעו קשה את האב, אך אז הגיעו חברי כיתת הכוננות שחילצו את המשפחה והצליחו להדוף את המחבלים מחוץ לקיבוץ.

בקרב נפלו שני חברי כיתת הכוננות:

עמיחי וייצן, בן 33, נשוי

ואב לחמישה ילדים

וידידיה רזיאל, בן 31,

נשוי ואב לשלושה.

הבית שלי - הבית שלי

סיפורו של ארי וולף

בעקבות הלחימה בדרום הארץ ובצפונה, ישובים רבים באזורים תחת אש נאצלו להתפנות ותושביהם חיפשו קורת גג חדשה. חלקם פונו לבתי מלון באופן מסודר, אך חלקם נאצלו למצוא לעצמם מקום לשהות בו. המיזם "הבית שלי - הבית שלך" של ההסתדרות הציונית העולמית הוביל לחיבורים רבים בין יהודים מהארץ ומהעולם שתורמים דירות ריקות ובתים לאירוח לאלו שנזקקים לכך.

ארי וולף, אמריקאי שעלה לישראל, ומשפחתו הם דוגמה יפה לחיבור הזה שבין אזרחי ישראל ואחיהם היהודים שמעבר לים. למשפחתו של ארי וולף דירה שעמדה ריקה בעקבות פטירת אמו והעובדה שאביו המבוגר כבר אינו מגיע ארצה. כששמע על המיזם, למרות ההיסוס להעמיד דירה לאנשים שאינם מכיר ולמשך זמן לא ידוע, הוא פנה ליתר האחים שלו, וכולם הסכימו

פה אחד שזו

התרומה החשובה

שהם יכולים

לתרום בעת הזו

למען התושבים

המפונים.

כולנו חייב זמזינה אחת!

סיפורו של יוסף אלדיאזנה

יוסף אלדיאזנה, נהג הסעות מרהט, יצא בשבת בבוקר לאסוף מבלים מהמסיבה ברעים.

בדרך הוא שמע ירי ללא הפסקה, ובכל זאת הוא המשיך לנסוע. כך עשה עד שמישהו עצר אותו ואמר לו שהוא חייב לעצור, ולא יסכן את עצמו. אך יוסף המשיך למרות הכול.

הוא הגיע לאזור המסיבה והעמיס על הרכב שלו כמה שיותר אנשים. בדרך הוא ראה עוד שני פצועים. הוא עצר, העלה גם אותם וחילץ אותם לבית החולים. לאחר כמה שעות של נסיעה בדרכים לא דרכים הוא הצליח לצאת מהאזור ולהגיע למקום מבטחים.

יוסף, שיצא מלכתחילה ליום הסעות רגיל לגמרי, מצא עצמו בסופו של דבר במבצע חילוץ תחת אש בו הציל 30 אנשים!

"אני עשיתי דבר אנושי והאנשים שהצלתי הם בני אדם כמוני. כולנו חייב במדינת אחת ואני כמעט היחיד שיכולתי להציל אותם!"

לצאוג אסורא!

סיפורן של חנה אירם וברכה שגב

הטבח הנוראי שהתחולל בשמחת תורה ומלחמת 'חרבות ברזל' שבאה בעקבותיו טלטלו את כל אזרחי מדינת ישראל. רבבות חיילות וחיילים יצאו מבתיהם למילואים, ובתים רבים נותרו כשרק אחד מבני ובנות הזוג נותר לדאוג ולטפל בילדים.

גם בציבור החרדי נרשמה טלטלה כאשר רבים חיפשו דרך להיות שותפים יותר למעגלי התרומה והעשייה הרחבים.

שתי נשים חרדיות, חנה אירם וברכה שגב, הבינו שזה התחום שהן, כנשים במגזר החרדי שבו רוב בני הזוג לא התגייסו למילואים, יכולות לסייע ולתרום בו.

הן הקימו מערך התנדבותי בשם "אחיות ברזל", שנועד לסייע לכל אותן משפחות שנותרו בבית, ובתוך 30 שעות הצטרפו למעלה מ-3,000 נשים מתנדבות.

"התמיכה והסיוע ניתנים בצורה אישית

וחמה מאחות לאחות" הן מספרות, "בכל התחומים הנדרשים עבורה ועבור משפחתה, ובכך מתהווה רשת אחיות

בין-מגזרית בעם ישראל!"

